R. 1921.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 2. 31 Stycznia 1921 r.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 grudnia 1920 roku

w przedmiocie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 16 czerwca 1920 r. normującego użytkowanie funduszu osadniczego, przeznaczonego do dyspozycji Głównego Urzędu Ziemskiego.

Na mocy uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 19 grudnia 1919 r. i w uzupełnieniu rozporządzenia Rady Ministrów, normującego użytkowanie funduszu osadniczego, przeznaczonego do dyspozycji Głównego Urzędu Ziemskiego na mocy uchwały Sejmowej z dnia 19 grudnia 1919 r. (Dz. Ust R. P. z dnia 16 czerwca 1920 r. № 47 poz. 290) zarządza się, co następuje

§ 1. Art. 18 powyżej powołanego rozporządzenia Rady Ministrów uzupełnia się ustępem o brzmieniu nastepującem:

„Osobom i zrzeszeniom, wymienionym w art. 2, które wprowadzone zostały przez urzędy ziemskie w posiadanie działek gruntowych z parcelacji majątków państwowych, może być udzielony narazie do czasu przeprowadzenia szacunku parceli kredyt inwestycyjny w wysokości, nie przewyższającej trzech tysięcy marek polskich na każdą morgę. Po przeprowadzeniu szacunku kredyt ten może być uzupełniony do wysokości, przewidzianej w punktach a) i b) tego artykułu”.

§ 2. Art. 22 powyżej powołanego Rozporządzenia Rady Ministrów uzupełnia się ustępem o brzmieniu następującem:

„Kredyt inwestycyjny według ust. 2 art. 18 może być do czasu przepisania na ubiegających się o pożyczkę tytułu własności udzielony za obligiem notarjalnym pod warunkiem zahipotekowania tego długu równocześnie z przepisaniem tytułu własności“.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: *Witos*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *J. Poniatowski*

Minister Skarbu: *Steczkowski*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej: *W. Kucharski*

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego: *T. Wilkoński*

(Dziennik Ustaw № 3 z dnia 8 I 1921 r., poz. 9).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1920 roku

w przedmiocie administracji funduszu, przekazanego Głównemu Urzędowi Ziemskiemu na cele sfinansowania reformy rolnej.

Na mocy art. 5 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o tymczasowych środkach dla sfinansowania reformy rolnej (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 roku № 70, poz. 468) Rada Ministrów zarządza, co następuje:

§ 1. Przekazanym do dyspozycji Głównego Urzędu Ziemskiego, w myśl przytoczonej we wstępie ustawy, funduszem pół miljarda marek administrować będzie Polski Państwowy Bank Rolny według przepisów, zawartych w niniejszem rozporządzeniu.

§ 2. Czynności, związane z administracją funduszu, wskazanego w § 1, rozpocznie Polski Państwowy Bank Rolny z dniem przejęcia go w całości lub w części do swej kasy lub na swój rachunek.

§ 3. Do zakresu obowiązków Polskiego Państwowego Banku Rolnego z tytułu administracji funduszu wskazanego w § 1 należeć będzie:

a) przyjmowanie wpłat oraz dokonywanie wypłat na rachunek tego funduszu;
b) załatwianie czynności bankowych, związanych z przygotowaniem, wydawaniem, oprocentowaniem i zamianą na przyszłą państwową rentę ziemską tymczasowych pokwitowań, wydanych przez Główny Urząd Ziemski za pośrednictwem Państwowego Banku Rolnego, na mocy art. 2 i 4 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r.,
c) prowadzenie ksiąg administrowanego funduszu odrębnych od ogólnej księgowości Banku;
d) stawianie wniosków w przedmiocie sposobu oprocentowania każdorazowych pozostałości tego funduszu.

§ 4. Wszelkie zarządzenia, dotyczące dysponowania funduszem, wskazanym w § 1, wydawać będzie Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego. Sposób dokonywania wypłat z tego funduszu oraz porządek czynności, związanych z pośredniczeniem przy wydawaniu przez Główny Urząd Ziemski pokwitowań tymczasowych, wymienionych w art. 2 i 4 ustawy z dn. 16 lipca 1920 r. i przy wpłacie procentów określą przepisy wykonawcze, wydane na mocy art. 6 tej ustawy.

§ 5. Na pokrycie wydatków, związanych z administracją funduszu, prócz kosztów przygotowania tymczasowych pokwitowań, wystawianych na mocy art. 2 i 4 ustawy z dn. 16 lipca 1920 r., które ponosić będzie Główny Urząd Ziemski bezpośrednio, — Polski Państwowy Bank Rolny otrzymywać będzie 0,1% od rocznego obrotu tego funduszu.

§ 6. Za każdy miniony rok administracyjny Dyrekcja Polskiego Państwowego Banku Rolnego powinna sporządzać zamknięcie rachunków funduszu administrowanego i przysłać je przed upływem pierwszego kwartału

następnego roku Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego do zatwierdzenia, w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Witos

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
T. Wilkoński

Minister Skarbu:
Steczkowski

(Dziennik Ustaw № 3 z dnia 8.I 1921 r. poz. 11).

USTAWA

z dnia 17 grudnia 1920 r.

o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej

Art. 1. Państwo przejmuje na własność w powiatach, wymienionych w art. 6 niniejszej ustawy:

1) dobra skarbu rosyjskiego, państwowe, apanażowe i gabinetowe oraz dobra b. Banku Włościańskiego;
2) dobra skarbowe, nadane przez władze rosyjskie pod nazwą majoratów;
3) dobra, należące do członków b. dynastji rosyjskiej;
4) dobra duchowne i klasztorne, będące w posiadaniu Kościoła Katolickiego po porozumieniu ze Stolicą Apostolską, a co do innych dóbr — po porozumieniu z przedstawicielami właściwych wyznań, o ile porozumienie to przed 1 kwietnia 1921 r. nastąpić może;
5) dobra innych instytucyj publicznych, a w szczególności fundacyj przy zabezpieczeniu celu fundacji.

Art. 2. Z mocy niniejszej ustawy mogą być również przejęte na własność Państwa ziemie prywatne:

a) w całości, gdy zostały przez właściciela opuszczone i gdy właściciele lub osoby, przedstawiające ich prawa, nie wrócą do swych siedzib przed 1 kwietnia 1921 r;
b) w części, stanowiącej nadwyżkę ponad 400 ha ogólnej przestrzeni jednego zabudowanego folwarku, który winien być właścicielowi pozostawiony, gdy właściciel lub osoba, zastępująca jego prawa, jest obecna lub przed 1 kwietnia 1921 r. do siedziby wróci;
c) w części niezagospodarowanej z obszaru właścicielowi pozostawionego, o ile w 1 rok po zawarciu traktatu pokojowego z Rosją nie została zagospodarowana.

Właścicielom, co do których zostaną dostarczone dowody, że nie mogli powrócić na skutek internowania, lub zostali wywiezieni przez obce władze, winna być pozostawiona możność utrzymania jednego folwarku, nie przekraczającego 400 ha powierzchni.

Art. 3. Osobna ustawa określi czas i sposób oszacowania, cenę wykupu oraz sposób spłaty właścicieli obszarów, przejętych przez Państwo na mocy art. 2.

Art. 4. Powyższy zapas ziemi, z wyjątkiem wód, nieużytków, większych przestrzeni leśnych i gruntów, przeznaczonych na cele użyteczności publicznej, przeznaczony jest na rozkolonizowanie między żołnierzy oraz na wykonanie reformy rolnej.

Art. 5. Właściciele gruntów, przejętych na własność Państwa, z mocy art. 2 niniejszej ustawy, mogą otrzymać w razie powrotu po 1 kwietnia 1921 r. ziemię w innem miejscu w ilości, odpowiadającej rozmiarowi i wartości poprzednio posiadanego gruntu, jednak nie przekraczającej 45 ha, a w razie, gdyby były zajęte ich zabudowania, też mogą otrzymać bezpłatnie potrzebną do zabudowania się ilość budulca, odpowiadającą rozmiarowi posiadanych poprzednio budynków, nie większą jednak, niż 80 m^3.

Prawo to przysługiwać będzie byłym właścicielom w ciągu 3 lat po ogłoszeniu niniejszej ustawy.

Właściciele, powracający na swe gospodarstwa przed 1 kwietnia 1921 r., obowiązani są zwrócić wszelkie koszty nakładów, poniesionych przez nowonabywców dla zagospodarowania ziemi i zabudowania się.

Art. 6. Ustawa niniejsza obowiązuje w niżej wymienionych powiatach według dotychczasowego podziału administracyjnego:

1) brzeskim, 2) prużańskim, 3) wołkowyskim, 4) słonimskim, 5) nowogródzkim, 6) baranowickim, 7) wilejskim, 8) dziśnieńskim, 9) nieświeskim, 10) łuninieckim, 11) pińskim, 12) kobryńskim, 13) włodzimierskim, 14) kowelskim, 15) łuckim, 16) rówieńskim, 17) dubieńskim, 18) sarneńskim, 19) krzemienieckim, 20) ostrogskim, 21) grodzieńskim, 22) lidzkim.

Art. 7. Dla dokonania przejęcia ziemi na własność Państwa oraz jej przekazywania w myśl art. 4 niniejszej ustawy, tworzy się w każdym z wymienionych w art. 6 powiatów Powiatowe Komitety Nadawcze, których skład stanowią: starosta lub jego zastępca, jako przewodniczący i jako członkowie: przedstawiciele Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Skarbu i Spraw Wojskowych oraz Głównego Urzędu Ziemskiego, po jednym od każdego ministerstwa i urzędu oraz dwaj przedstawiciele miejscowych rolników po jednym od mniejszej i większej własności z głosem doradczym, powołani przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Komitety orzekają większością głosów; przy równym ich podziale przeważa głos przewodniczącego.

Art. 8. Od orzeczeń Powiatowych Komitetów Nadawczych służy osobom interesowanym w ciągu trzydziestu dni od dnia wydania orzeczenia prawo odwołania się do Komisyj Odwoławczych, które utworzy Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego.

Art. 10. Ustawa niniejsza zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Marszałek:
Trampczyński

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
T. Wilkoński

(Dziennik Ustaw № 4 z dnia 12.I. 1921 r. poz. 17)

USTAWA

z dnia 17 grudnia 1920 r.

o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego.

Art. 1. Żołnierze wojska polskiego, którzy bronili granic Ojczyzny, mogą otrzymać ziemię na własność z zapasu, utworzonego z mocy ustawy z dnia 17grudnia 1920 r. o przejęciu ziemi na własność Państwa w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej, na zasadach, wyłożonych w następujących artykułach:

Art. 2. Do otrzymania ziemi darmo są uprawnieni:
a) inwalidzi i żołnierze wojska polskiego, którzy szczególniej się odznaczyli,
b) żołnierze, którzy dobrowolnie do wojska polskiego wstąpili i odbyli służbę frontową.

Art. 3. Wszyscy inni inwalidzi, oraz żołnierze, uzdolnieni do pracy na roli, mogą w miarę rozporządzalnego zapasu otrzymać ziemię opłatnie.

Art. 4. Od nabycia ziemi (art. 2 i 3) wyłączeni są żołnierze:
a) karani za zbrodnię przeciwko sile zbrojnej Państwa Polskiego,
b) karani za zbrodnię dezercji,
c) pociągnięci do odpowiedzialności karnej za roztrwonienie dobra państwowego, do czasu uprawomocnienia wyroku uniewinniającego,
d) którzy przekroczyli przepisy o demobilizacji,
e) którzy z pogwałceniem prawa brali samowolnie cudzą ziemię w posiadanie.

Art. 5. Rozmiar nadanej poszczególnemu żołnierzowi działki winien obejmować przestrzeń, wystarczającą dla prowadzenia samodzielnego gospodarstwa, nie może jednak przekraczać 45 ha łącznie z ziemią, dotychczas posiadaną przez żołnierza.

Grupy żołnierzy, zrzeszone w spółki ziemskie na zasadach, które ustali Główny Urząd Ziemski w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, mogą otrzymywać ziemię dla późniejszego jej podziału w ilości, nie przekraczającej 45 ha na każdego członka spółki.

Art. 6. Żołnierz, któremu ziemia została nadana, a który, lub którego rodzina, nie osiedli się w terminie rocznym, lub osiedliwszy się nie zagospodaruje się w terminie trzyletnim od daty nadania, może być z nadanego gruntu w drodze administracyjnej na podstawie uchwały Komitetu Nadawczego usunięty, przyczem własność gruntu powraca do Państwa dla dyspozycji Komitetów Nadawczych, względnie Głównego Urzędu Ziemskiego.

Art. 7. Wysokość opłaty za grunty, nabyte przez żołnierzy na zasadzie art. 3, określona będzie w wartości 30 — 100 kg. żyta za ha rocznie, a spłacana w gotówce na rzecz Państwa przez okres 30-letni, począwszy od 5 roku po nadaniu w ratach półrocznych z dołu; jednakże na wniosek nabywcy może być i w terminie krótszym spłacona.

Art. 8. Państwo Polskie w miarę możności przyjdzie z niezbędną w naturze lub w gotówce pomocą do zagospodarowania gruntów, otrzymanych przez poszczególnych żołnierzy, lub przez spółki.

Na ten cel przeznacza się

1) część, pochodzącego z demobilizacji wojska, inwentarza żywego i martwego, którą ustali Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych;
2) materjał budowlany w ilości, nie przekraczającej 80 $m.^3$ na gospodarstwo, na podstawie ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe;
3) dwa miljardy marek do dyspozycji Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych na udzielanie kredytu żołnierzom w gotówce, lub w narzędziach rolniczych, zboża do siewu i t. p.

Z bezpłatnej pomocy Państwa, wymienionej w p. 1 i 2 niniejszego artykułu, mogą korzystać tylko osoby, podpadające pod art. 2, a nie posiadające środków do opłatnego nabycia; z bezpłatnej zaś pomocy, wymienionej w p. 2 niniejszego artykułu, korzystać również mogą osoby, podpadające pod art. 3, a nie posiadające środków do nabycia opłatnego.

Art. 9. Kwalifikowanie żołnierzy, określanie ich uprawnień do opłatnego lub bezpłatnego otrzymania ziemi uskutecznią władze wojskowe.

Art. 10. Gospodarstwa, utworzone na mocy niniejszej ustawy, nie mogą być dzielone, ani sprzedawane bez zezwolenia Urzędów Ziemskich, przed upływem 25 lat od daty ich nabycia. Wszelkie umowy, wbrew postanowieniu temu zawarte, są nieważne. O nieważności orzekają sądy na skutek powództwa Okręgowych Urzędów Ziemskich, a do czasu ich utworzenia—Powiatowych Komitetów Nadawczych.

Art. 11. Do przeprowadzenia nadania ziemi żołnierzom powołuje się Powiatowe Komitety Nadawcze, utworzone na zasadzie art. 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej.

Od orzeczeń Powiatowych Komitetów Nadawczych w sprawach, wynikających z zastosowania ustawy niniejszej, niema odwołania.

Art. 12. Ministerstwo Spraw Wojskowych i oddziały wojskowe (dywizje, brygady jazdy i t. p.,) mają obowiązek współdziałania z Głównym

Urzędem Ziemskim w technicznym rozdziale ziemi między poszczególnych żołnierzy w ramach przepisów wykonawczych do niniejszej ustawy i pod kierownictwem i kontrolą Powiatowych Komitetów Nadawczych, względnie innych organów Głównego Urzędu Ziemskiego i Ministerstwa Rolnictwa.

Art. 13. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego, Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

Art. 14. Ustawa niniejsza uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
Witos

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
T. Wilkoński

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Minister Spraw Wojskowych:
Sosnkowski

(Dziennik Ustaw № 4 z dn. 12.I 1921 r. poz. 18).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1920 roku

w przedmiocie ustalania wysokości djet, wynagrodzenia rozjazdowego oraz zwrotu kosztów podróży funkcjonarjuszów państwowych.

Na mocy postanowień o normowaniu wynagrodzeń niestałych i ubocznych, zawartych w ustawach z dn. 13 lipca 1920 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 65 poz. 429—436) a tytułem częściowej zmiany rozporządzeń: z dnia 5 sierpnia 1920 r. w sprawie djet i kosztów podróży funkcjonarjuszów państwowych oraz pracowników kolejowych (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 74 i 88, poz. 507 i 577), jakoteż z dnia 12 października 1920 r. w sprawie wynagrodzenia drużyn parowozowych i konduktorskich za czas spędzony w służbie przy parowozie i przy pociągach (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 99 poz. 660 i 661) Rada Ministrów zarządza, co następuje:

§ 1. Normy przewidzianych powyżej cytowanemi rozporządzeniami wynagrodzeń niestałych i ubocznych, jakto to: djet, zwrotu kosztów podróży oraz wynagrodzeń rozjazdowych za służbę przy parowozach i pociągach w przyszłości będą zwiększane lub zmniejszane w myśl postanowień o zmianie mnożnika dla oznaczania dodatku drożyźnianego, zawartych we właściwych ustawach o uposażeniu, cytowanych we wstępie niniejszego rozporządzenia, — równocześnie ze zmianą tego mnożnika dla miejscowości, zaliczonych:

a) na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austrjackiego — do trzeciej klasy dodatku drożyźnianego, a

b) na obszarze b. dzielnicy pruskiej — do czwartej klasy tego dodatku.

§ 2. W myśl postanowienia § 1 wprowadza się do właściwych artykułów rozporządzeń z dn. 5 sierpnia i 12 października 1920 r., cytowanych we wstępie do niniejszego rozporządzenia następujące zmiany:

1) artykuł 3 ust. 2 rozporządzenia z dn. 5 sierpnia 1920 r. o djetach i kosztach podróży funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 74 poz. 507) otrzymuje następujące brzmienie:

„W przyszłości uzupełnienie to będzie zwiększane lub zmniejszane w myśl postanowień o zmianie mnożnika dla oznaczania dodatku drożyźnianego, zawartych we właściwych ustawach o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych, a równocześnie ze zmianą tego mnożnika dla miejscowości zaliczonych:

a) na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austrjackiego — do trzeciej klasy dodatku drożyźniego;

b) na obszarze b. dzielnicy pruskiej – do czwartej klasy tego dodatku".

2) artykuł 3 (ust. 3) rozporządzenia z dnia 5 sierpnia 1920 r. w sprawie djet i kosztów podróży pracowników kolejowych (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 88, poz. 577); artykuł 4 (ust. 3) rozporządzenia z dnia 12 października 1920 r. w sprawie wynagrodzenia drużyn parowozowych za czas, spędzony w służbie przy parowozie (Dz. Ustaw R. P. z 1920 r. № 99, poz. 660) oraz artykuł 4 (ust. 2) rozporządzenia z dnia 12 października 1920 r. w sprawie wynagrodzenia drużyn konduktorskich za czas, spędzony w służbie przy pociągach (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 99, poz. 661) otrzymują następujące jednakowe brzmienie:

„W przyszłości uzupełnienie to będzie zwiększane lub zmniejszane w myśl postanowień o zmianie mnożnika dla oznaczenia dodatku drożyźnianego, zawartych w ustawie o uposażeniu pracowników kolei państwowych, a równocześnie ze zmianą tego mnożnika dla miejscowości zaliczonych:

a) na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austrjackiego — do trzeciej klasy dodatku drożyźnianego, a

b) na obszarze b. dzielnicy pruskiej—do czwartej klasy tego dodatku".

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1921 r., do tego zaś terminu jako normy uzupełnień obowiązują na obszarze zaborów rosyjskiego i austrjackiego — 200%, a dla obszaru b. dzielnicy pruskiej — 160% pierwotnego wymiaru tych uzupełnień.

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Skarbu:
Steczkowski

Minister Kolei Żelaznych:
Jasiński

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
w z. *Piechocki*

(Dziennik Ustaw № 5 z dn. 12.I. 1921 r. poz. 26).

USTAWA

z dnia 18 grudnia 1920 roku,

zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 16 lipca 1920 roku (Dz. Ust. № 79, poz. 529) w przedmiocie umów, zawartych przez b. władze austrjackie lub austro-węgierskie co do majątku państwowego i funduszu religijnego na obszarze b. zaboru austrjackiego.

Art. 1. Zakreślony w art. 1 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. Ust. № 79, poz. 529) termin zgłoszenia niewykonanych dotąd umów, zawartych przez b. władze lub urzędy austrjackie lub austrjacko-węgierskie, a dotyczących majątku państwowego lub funduszu religijnego, znajdującego się w Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze b. zaboru austrjackiego, przedłuża się dla związków komunalnych do 30 czerwca 1921 roku włącznie.

Art. 2. Ustęp drugi art. 3 ustawy z dn. 16 lipca 1920 r. (Dz. Ust. № 79, poz. 529) otrzymuje następujące brzmienie:

„O ile zgłaszający umowę w przeciągu sześciu miesięcy od chwili zgłoszenia nie otrzyma ze strony właściwego ministerstwa zawiadomienia o uznaniu umowy, umowa będzie uważana za nieuznaną".

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 20 listopada 1920 r.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z interesowanymi ministrami i Prezesem Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego:
w z. *J. Karśnicki*

(Dz. Ust. № 7 z dnia 15.I 1921 r. poz. 37).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 stycznia 1921 r.

o podwyższeniu dodatku drożyźnianego do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych.

Na podstawie art. 5 (ustęp ostatni) ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 65 poz. 429, 430, 431) i art. 10 (ustęp przedostatni i ostatni) ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 65 poz. 436) Rada Ministrów zarządza, co następuje:

§ 1. Począwszy od dnia 1-go stycznia 1921 r. mnożnik dodatku drożyźnianego dla wszystkich funkcjonarjuszów państwowych podwyższa się:

w miejscowościach	I-ej	klasy	z 300	na	400,
" "	II-ej	"	" 270	"	360,
" "	III-ej	"	" 240	"	320,
" "	IV-ej	"	" 210	"	280,
" "	V-ej	"	" 180	"	240.

§ 2. Wysokość dodatków drożyźnianych przy zastosowaniu mnożnika, ustalonego w § 1, równa się podwójnej wysokości kwot, wskazanych w tabelach, zawartych w załączniku do art. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14-go października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 99 poz. 659) z tą zmianą, że dla urzędników dawnej kategorji Vb dodatek ten wynosi w klasach:

w miejscowości	I-ej	— 10810,
" "	II ej	— 9729,
" "	III-ej	— 8648,
" "	IV-ej	— 7567,
" "	V ej	— 6486.

§ 3. Moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23-go grudnia 1920 r. № 117 r. poz. 770, uchyla się.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18-go listopada 1920 r. w przedmiocie obliczania dodatków drożyźnianych do uposażenia osób wojskowych (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 110 poz. 730) pozostaje w mocy.

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Skarbu:
Steczkowski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
w z. *Piechocki*

(Dziennik Ustaw № 8 z dnia 15.I. 1921 r. poz. 39).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 14 grudnia 1920 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Robót Publicznych, Ministrem Aprowizacji i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej w przedmiocie wyłączenia z pod obowiązku dostarczenia na cele odbudowy, oraz opałowe potrzeby ludności drzewa — właściciel drobnych parcel leśnych.

Na mocy art. 2 ustawy sejmowej z dn. 28 lutego 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe (Dz. Praw P. P. z 1919 r. № 20, poz. 229), art. 11 rozporzadzenia wykonawczego z dnia 3 lutego 1920 r. do rzeczonej ustawy (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. № 14, poz. 76). oraz art. 5 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 1 września 1920 r., zmieniającego niektóre przepisy rozporządzenia wykonawczego z dnia 3 lutego 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. № 88 poz. 579), zarządzam w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych, Ministrem Skarbu, Ministrem Aprowizacji oraz Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej, co następuje:

§ 1. Obowiązkom, wypływającym z postanowień rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie zajęcia i przygotowania drewna opałowego w lasach prywatnych na okres zimowy 1920/21 (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. № 89, poz. 585) oraz rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie dostarczenia drewna budulcowego z lasów państwowych i prywatnych na cele odbudowy na okres pięcioletni od 1920/21 do 1924/25 r. (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. № 89, poz. 586), nie podlegają właściciele oraz zarządcy tych parcel leśnych, których powierzchnia nie przekracza łącznie dwudziestu hektarów.

§ 2. Zajęcie drzewa, dokonane w tych parcelach na mocy rozporządzeń, wskazanych w § 1, o ile zajęte ilości nie zostały już przez właścicieli lub zarządców dostarczone, ulega uchyleniu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze z ograniczeniem, w § 2 wyszczególnionem, posiada moc obowiązującą od dnia 21 września 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Poniatowski

Minister Skarbu:
Steczkowski

Minister Robót Publicznych:
w z. *Rybczyński*

Minister Aprowizacji:
St. Śliwiński

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
W. Kucharski

(Dziennik Ustaw № 9 z dnia 22.I. 1921 r. poz. 46).

ROZPORZĄDZENIE

Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego

z dnia 12 stycznia 1921 r.

w porozumieniu z Ministerstwami Skarbu, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, oraz Robót Publicznych w przedmiocie utworzenia Głównej Komisji Szacunkowej we Lwowie i Miejscowych Komisyj Szacunkowych w Małopolsce.

Na podstawie art. 6-go i 27-go ustawy z dnia 10 maja 1919 roku (o ustaleniu i oszacowaniu świadczeń i strat wojennych Dziennik Praw № 41 poz. 298) zarządza się, co następuje:

Art. 1. We Lwowie zostaje utworzona Główna Komisja Szacunkowa, której zakres działania rozciąga się na całą Małopolskę.

Art. 2. Do zakresu działania tej Komisji należy rozważanie i ostateczne rozstrzyganie tych spraw, co do których nastąpiło odwołanie się poszkodowanego lub przedstawiciela Ministerstwa Skarbu od orzeczenia Miejscowej Komisji Szacunkowej—oraz rozważanie i ostateczne rozstrzyganie w wypadkach, gdy stwierdzona przez Miejscową Komisję Szacunkową suma strat przekracza kwotę 20 tysięcy koron.

Art. 3. Również powołane zostały do życia Miejscowe Komisje Szacunkowe w następujących miejscowościach Małopolski:

L. p.	Siedziba Komisji	Dla powiatów	L. p.	Siedziba Komisji	Dla powiatów
1	Bóbrka	bóbreckiego	23	Kolbuszowa	kolbuszowskiego
2	Bochnia	bocheńskiego	24	Kołomyja	kołomyjskiego i peczeniżyńskiego
3	Borszczów	borszczowskiego	25	Kopyczyńce	husiatyńskiego
4	Brody	brodzkiego	26	Kosów	kosowskiego
5	Brzeżany	brzeżańskiego	27	Kraków	krakowskiego, chrzanowskiego, miasta Krakowa z Podgórzem
6	Brzozów	brzozowskiego			
7	Buczacz	buczackiego			
8	Cieszanów	cieszanowskiego			
9	Czortków	czortkowskiego			
10	Dąbrowa	dąbrowskiego	28	Krosno	krośnieńskiego
11	Dobromil	dobromilskiego	29	Lisko	liskiego
12	Dolina	dolińskiego	30	Lwów I	m. Lwowa
13	Drohobycz	drohobyckiego	31	Lwów II	lwowskiego
14	Gorlice	gorlickiego	32	Łańcut	łańcuckiego
15	Gródek Jag.	grodeckiego	33	Mielec	mieleckiego
16	Grybów	grybowskiego	34	Mościska	mościskiego
17	Horodenka	horodeńskiego	35	Nadwórna	nadwórniańskiego
18	Jarosław	jarosławskiego	36	Nisko	niskiego
19	Jasło	jasielskiego	37	Nowy Sącz	nowosandeckiego i limanowskiego
20	Jaworów	jaworowskiego			
21	Kałusz	kałuskiego	38	Pilzno	pilzneńskiego
22	Kamionka	kamioneckiego	39	Podhajce	podhajeckiego

L. p.	Siedziba Komisji	Dla powiatów	L. p.	Siedziba Komisji	Dla powiatów
40	Przemyśl	przemyskiego	57	Strzyżów	strzyżowskiego
41	Przemyślany	przemyślańskiego	58	Tarnobrzeg	tarnobrzeskiego
42	Przeworsk	przeworskiego	59	Tarnopol	tarnopolskiego
43	Radziechów	radziechowskiego	60	Tarnów	tarnowskiego
44	Rawa Ruska	rawskiego	61	Tłumacz	tłumackiego
45	Rohatyn	rohatyńskiego	62	Turka	turczańskiego
46	Rzeszów	rzeszowskiego i ropczyckiego	63	Wadowice	wadowickiego, bialskiego, myślenickiego, nowotarskiego, oświęcimskiego i żywieckiego
47	Rudki	rudeckiego			
48	Sambor	samborskiego			
49	Sanok	sanockiego			
50	Skałat	skałackiego	64	Wieliczka	wielickiego i podgórskiego
51	Skole	skolskiego			
52	Sniatyń	sniatyńskiego	65	Zaleszczyki	zaleszczyckiego
53	Sokal	sokalskiego	66	Zbaraż	zbaraskiego
54	Stanisławów	stanisławowskiego	67	Złoczów	złoczowskiego
55	StarySambor	starosamborskiego	68	Żółkiew	żółkiewskiego
56	Stryj	stryjskiego	69	Żydaczów	żydaczowskiego

Art. 4 Zadaniem Miejscowych Komisji Szacunkowych jest przyjmowanie zgłoszeń od poszkodowanych, oraz ustalenie i oszacowanie zgłoszonych strat wojennych.

Termin prekluzyjny dla wnoszenia zgłoszeń strat wojennych we wszystkich powyższych Komisjach został wyznaczony do dnia 1 marca 1921 roku włącznie.

Art. 5. Do zgłaszania strat wojennych są uprawnieni poszkodowani obywatele polscy (osoby fizyczne lub prawne), którzy ponieśli straty, spowodowane przez wypadki wojenne z następujących tytułów:

a) rekwizycje osobiste i rzeczowe: niezapłacone lub tylko częściowo zapłacone świadczenia wojenne na rzecz wojsk, dokonane wskutek zarządzeń wojskowości, albo także władz cywilnych, lecz działających z polecenia wojskowości;

b) straty ogólne, poniesione przez poszkodowanego skutkiem zarządzeń władz okupacyjnych, jak konfiskaty majątku, sprzedaż przymusowa, kontrybucje, kary pieniężne, eksploatacja przymusowa i t. p.;

c) straty z bezpośrednich działań wojennych wskutek operacji wojennych w czasie bitwy, jak ostrzeliwanie, bombardowanie, pożar, wywołany pociskami;

d) straty rzeczowe bezpośrednie, poniesione skutkiem kradzieży, rabunku i t. p., o ile zostanie stwierdzony bezpośredni związek z wydarzeniami wojennemi, dalej skutkiem ucieczki z obszarów przez nieprzyjaciela zajętych lub przez niego zagrożonych; wreszcie skutkiem wydalenia lub uprowadzenia osób, oraz usunięcia rzeczy tych osób z obszarów, przez nieprzyjaciela zajętych, lub przez niego zagrożonych.

Art. 6. Poszkodowani winni zgłaszać swoje straty w tej Miejscowej Komisji Szacunkowej, w której okręgu straty rzeczowe zostały wyrządzone. Wyjątek stanowią poszkodowani, którzy powołani pod broń zostawili w magazynach wojskowych swoje ubranie cywilne. Co do tych poszkodowanych przyjmuje się kompetencję Komisji w/g miejsca zamieszkania poszkodowanego.

Art. 7. Straty wojenne obywateli oraz towarzystw akcyjnych i spółek, których akcjonarjusze są obywatelami państw: Francji, Anglji, Stanów Zjednoczonych, Ameryki Północnej, Włoch, Belgji, Rumunji, Jugosławji, Czechosłowacji, Finlandji, oraz państw, powstałych na kresach wschodnich po upadku państwa rosyjskiego, mają być rejestrowane i ustalane w/g zasad tych samych, jakie są przepisane dla strat obywateli Państwa Polskiego.

W ten sam sposób mają być traktowane sprawy, dotyczące strat wojennych, poniesionych na terytorjum Państwa Polskiego przez obywateli państw neutralnych.

Aż do zawarcia z temi państwami odnośnych konwencyj wykończone operaty szacunkowe mają być przesłane Głównej Komisji Szacunkowej we Lwowie, która prowadzi odrębną ewidencję takich aktów.

Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego:
w z. *J. Karśnicki*

Minister Skarbu:
w z. *Weinfeld*

Minister Przemysłu i Handlu:
S. Przanowski

Minister Robót Publicznych:
Narutowicz

Minister Rolnictwa:
J. Poniatowski

(Dziennik Ustaw № 9 z dnia 22.I. 1921 r poz. 49).

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 14 stycznia 1921 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Zdrowia Publicznego tudzież Rolnictwa i Dóbr Państwowych, w przedmiocie podwyższenia należytości znawców lekarzy i weterynarzy w b. zaborze austrjackim.

Na podstawie par. 384 ustawy o postępowaniu karnem zarządza się co następuje:

Art. 1. Nalażytości, przewidziane w rozporządzeniu austrj. ministra sprawiedliwości z duia 20 marca 1901 r. № 34 Dz. U. P. podwyższa się w ten sposób, że stawki koronowe zastępuje się pięciokrotną ilością marek polskich.

Stawki, przewidziane w art. 11 rozporządzenia z dnia 7 sierpnia 1920 r. Dz. U. poz. 515 podwyższa się o 150%, jeśli znawca jest lekarzem lub weterynarzem. Przepis art. 15 tegoż rozporządzenia jest uchylony.

Art. 2. W poz. A. 10 rozporządzenia austrj. ministra sprawiedliwości z dnia 20 marca 1901 № 34 Dz. U. P. wyrazy: „wymierza się wynagrodzenie stosownie do par. 384 p. k. zdanie ostatnie" zastępuje się wyrazami: „wymierza się wynagrodzenie według uznania przy uwzględnienin nakładu i jakości pracy".

Art. 3. W poz. A. 17 taryfy sądowo-lekarskiej (rozporządzenie austrj. ministra sprawiedliwości z 20 marca 1901 r. № 34 Dz. U. P. i z dnia 27 października 1913 r. № 228 Dz. U. P.) zastępuje się:

w punkcie a) wyrazy „IX klasy rangi" wyrazami „VII stopnia służbowego";

w punkcie b) wyrazy „VIII klasy rangi" wyrazami „VI stopnia służbowego";

w poz. B. 9 rzeczonej taryfy w punkcie b) wyrazy „X klasy rangi" zastępuje się wyrazami „VII stopnia służbowego".

Art. 4. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosować należy do należytości znawców lekarzy i weterynarzy, za czynności wykonane od dnia 1 stycznia 1921 r. począwszy.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje w b. zaborze austrjackim i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Dr. Jan Morawski*

(Dziennik Ustaw № 9 z dnia 22.I 1921 r. poz. 51).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 stycznia 1921 r.

w przedmiocie dodatków do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych na obszarze okręgów administracyjnych wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego.

Na podstawie przepisów o dodatku ekonomicznym do płac zasadniczych, zawartych w ustawach z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 65, poz. 420 — 436), Rada Ministrów w myśl uchwały swej z d. 4 stycznia 1921 r. stanowi, co następuje:

§ 1. Tabelę podziału miejscowości Rzeczypospolitej na klasy celem oznaczania mnożnika dodatku ekonomicznego, ogłoszoną w załączeniu do rozporządzenia z dnia 5 sierpnia 1920 r. o dodatkach do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 77, poz. 521, załącznik 6), uzupełnia się w końcu następującem postanowieniem:

„Na ziemiach. przyłączonych do Rzeczypospolitej na zasadzie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze 12 października 1920 r., zalicza się:

do klasy II

miasta: Brześć Litewski, Grodno, Kowel, Lidę, Łuck, Równo i Włodzimierz Wołyński;

do klasy III

wszystkie inne miejscowości".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Witos.

Minister Skarbu:
Steczkowski.

(„Monitor Polski" № 26 z dnia 20.I. 1921 r.)

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych
z dnia 8 listopada 1920 roku

w przedmiocie regulaminu Państwowej Rady Weterynaryjnej.

Na mocy art. 7 (ust. 5) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 września 1920 roku w przedmiocie tymczasowej organizacji państwowej służby weterynaryjnej (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 102, poz. 676) zatwierdzam następujący:

Regulamin Państwowej Rady Weterynaryjnej.

§ 1. Zadaniem Państwowej Rady Weterynaryjnej jest wydawanie opinji we wszelkich sprawach, dotyczących administracji weterynaryjnej, oraz w sprawach weterynaryjnych naukowych i zawodowych, co do których Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych uzna za stosowne zasięgnąć takiej opinji, jakoteż składanie Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych z własnej inicjatywy wniosków w tego rodzaju sprawach.

§ 2. Państwowa Rada Weterynaryjna załatwia sprawy, przekazane jej przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych, bądź na zebraniach plenarnych, przy udziale wszystkich członków, bądź też na posiedzeniach swej komisji stałej, wybranej z pośród członków Rady, zamieszkałych w Warszawie (§ 3).

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych decyduje, które sprawy powinny być rozpatrywane na posiedzeniach plenarnych państwowej rady weterynaryjnej, a które przez swą nagłość, lub z uwagi na mniejszą doniosłość, rozpatrywać będzie Komisja stała Państwowej Rady Weterynaryjnej.

§ 3. Komisja stała Państwowej Rady Weterynaryjnej składa się z dziewięciu członków, zamieszkałych stale w Warszawie.

W skład jej wchodzą

a) Dyrektor Departamentu Weterynarji Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych;

b) Dyrektor Departamentu, obejmującego sprawy hodowli zwierząt w Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych;
c) Szef służby weterynaryjnej w Ministerstwie Spraw Wojskowych;
d) przedstawiciel Ministerstwa Zdrowia Publicznego;
e) przedstawiciel wyższej uczelni weterynaryjnej w Warszawie;
f) dwaj przedstawiciele Polskiego Towarzystwa Lekarzy Weterynaryjnych w Warszawie;
g) przedstawiciel Centralnego Towarszystwa Rolniczego w Warszawie;
h) przedstawiciel Centralnego Związku Kółek Rolniczych w Warszawie;

W obradach Komisji stałej Państwowej Rady Weterynaryjnej biorą oprócz tego udział z głosem doradczym:

i) powołani przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w charakterze rzeczoznawców przedstawiciele zainteresowanych władz i instytucyj społecznych;
j) naczelnicy wydziałów Departamentu Weterynarji Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 4. Państwowa Rada Weterynaryjna odbywa zwyczajne posiedzenia plenarne cztery razy do roku, t. j. conajmniej raz na kwartał.

W razie potrzeby oraz na każdorazowe życzenie przynajmniej dziesięciu członków Państwowej Rady Weterynaryjnej zwoływać się będzie posiedzenia nadzwyczajne.

Posiedzenia stałej Komisji Państwowej Rady Weterynaryjnej odbywają się w miarę nagromadzenia materjału do obrad.

§ 5. Zebrania plenarne Państwowej Rady Weterynaryjnej, jakoteż posiedzenia komisji stałej zwołuje w razie potrzeby na wniosek Dyrektora Departamentu Weterynarji Minister Rolnictwa i Dóbt Państwowych, przyczem przewodniczy tym posiedzeniom albo powierza przewodnictwo Dyrektorowi Departamentu Weterynarji.

Na posiedzeniach, którym przewodniczv Dyrektor Departamentu Weterynarji, zamiast niego bierze udział w Państwowej Radzie Weterynaryjnej i w Komisji stałej zastępca Dyrektora Departamentu Weterynarji lub inny służbowo najstarszy zawodowy funkcjonarjusz Departamentu Weterynarji.

§ 6. Na zebrania otrzymują członkowie Państwowej Rady Weterynaryjnej wezwania imienne przynajmniej na ośm dni przed dniem posiedzenia wraz z porządkiem dziennym obrad.

W razie niemożności przybycia członek Państwowej Rady Weterynaryjnej powinien bezzwłocznie przesłać otrzymane wezwanie swemu zastępcy. O ile również zastępca nie może przybyć na posiedzenie, to powinien zawiadomić o tem Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 7. Porządek obrad ustala Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych na wniosek Dyrektora Departamentu Weterynarji Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 8. Wezwanym na posiedzenie Rady przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych przedstawicielom interesowanych władz i instytucyj społecznych, oraz naczelnikom wydziałów Departamentu Weterynarji Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, przysługuje jedynie głos doradczy, w myśl ustępu czwartego art. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 września 1920 r. w przedmiocie tymczasowej organizacji państwowej służby weterynaryjnej (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 102, poz. 676).

Treść przemówień tych osób należy wszakże wciągać do protokółu posiedzenia (§ 13).

§ 9. Wnioski lub projekty w sprawach, przekazanych przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych Państwowej Radzie Weterynaryjnej lub jej Komisji stałej do rozpatrzenia, rozsyłać należy członkom Rady przynajmniej na pięć dni przed dniem posiedzenia.

Wszelkie samodzielne wnioski członków należy przesyłać przewodniczącemu Państwowej Rady Weterynaryjnej lub w jego zastępstwie Dyrektorowi Departamentu Weterynarji Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych przynajmiej na pięć dni przed posiedzeniem. Wnioski nagłe mogą być wzięte pod obrady w dniu posiedzenia za zgodą przewodniczącego.

Poszczególne sprawy referuje na posiedzeniu referent, wyznaczony przez przewodniczącego lub wybrany przez zebranie.

§ 10. Uchwały Państwowej Rady Weterynaryjnej zapadają absolutną większością głosów obecnych członków.

Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Każdemu członkowi Rady przysługuje prawo zgłaszania przeciwko powziętej uchwale votum seperatum. Zgłoszenie takie zanotowuje się w protokule obrad, nie wytrzymuje jednak wykonania uchwały Rady.

Do powzięcia przez Radę prawomocnej uchwały wymaga się obecności przynajmniej połowy ogólnej ilości członków.

§ 11. Biorący udział w posiedzeniach członkowie Państwowej Rady Weterynaryjnej, względnie ich zastępcy obowiązani są do zachowania ścisłej tajemnicy w sprawach, które przewodniczący ogłosi na posiedzeniu jako poufne.

§ 12. Z plenarnych posiedzeń Państwowej Rady Weterynaryjnej, jakoteż z posiedzeń jej Komisji stałej spisywać należy protokuły za podpisami przewodniczącego na posiedzeniu i protokulanta. Czynności protokulanta wykonywa jeden z referentów Departamentu Weterynarji, wyznaczony przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Wszelkie czynności biurowe i wykonawcze, związane z działalnością Państwowej Rady Weterynaryjnej, załatwiać będzie Departament Weterynarji Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 13. Członek Państwowej Rady Weterynaryjnej lub jego zastępca, który trzy razy z rzędu nie stawił się na posiedzenie bez należytego usprawiedliwienia, przestaje być członkiem Państwowej Rady Weterynaryjnej, na jego zaś miejsce Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych powołuje innego członka (zastępcę) z łona tej instytucji, którą usunięty członek (zastępca) reprezentował.

§ 14. Po ukonstytuowaniu się Państwowej Rady Rolniczej i przekształceniu Państwowej Rady Weterynaryjnej na Komisję Weterynaryjną Państwowej Rady Rolniczej, a Komisji stałej Państwowej Rady Weterynaryjnej na podkomisję w myśl art. 7 (ustęp ostatni) powołanego na wstępie rozporządzenia Rady Ministrów, unormowany rozporządzeniem tem oraz niniejszym regulaminem skład osobowy Państwowej Rady Weterynaryjnej, zakres tej czynności oraz tryb obrad pozostaną bez zmiany.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Jul. Poniatowski

(„Monitor Polski" № 23 z dnia 29.I. 1921 r.).

OKÓLNIK № 256

do pp. Szefów Sekcyj, Naczelników Wydziałów, Naczelnika Kancelarji Głównej i Kierowników podległych Ministerstwu Urzędów

w przedmiocie

zwalniania urzędników etatowych z powodu uchwały Rady Ministrów, zarządzającej zmniejszenie personelu urzędniczego.

Dla uniknięcia błędnych zarządzeń w powyższym przedmiocie Prezydjum Rady Ministrów w porozumieniu z p. Ministrem Skarbu, pismem z dnia 27 listopada 1920 r. № 21147 udzieliło następującego wyjaśnienia:

„Do urzędników etatowych, zwalnianych obecnie wskutek przeprowadzania zarządzonego uchwałą Rady Ministrów zmniejszenia personelu urzędniczego, stosować należy postanowienia artykułu 45 Tymczasowych Przepisów Służbowych (Dz. P. P. № 16—1918 poz. 13), przepis bowiem artykułu 44 tych przepisów odnosić się może tylko do urzędników, którzy w myśl art. 24 nabyli prawo nieusuwalności.

Tego rodzaju interpretacja znajduje swoje uzasadnienie w końcowym ustępie art. 42, który postanawia, że urzędnik, który nie nabył praw usuwalności może być zwolniony bez podania powodów.

W końcu nadmieniam, że akcja cywilna urzędnika zwolnionego przeciw Skarbowi Państwa jest wobec postanowień art. 1 i 19 cytowanych wyżej Tymczasowych Przepisów Służbowych niedopuszczalna, stosunek bowiem urzędnika do Państwa ma charakter publiczno-prawny, roszczenia przeto ze stosunku tego wynikające nie mogą być kierowane na drogę prawa cywilnego.

W piśmie zwalniającem, wystawionem ściśle w myśl okólnika mego poprzednika w urzędzie z dnia 4 października 1919 r. 1.11792/19, nie należy podawać powodów zwolnienia, można jednak (naturalnie o ile zwolniony urzędnik na to w pełni zasługuje) wyrazić mu uznanie za jego działalność i pracę w czasie spełniania służby państwowej“.

Powyższe udzielam Panom do wiadomości z poleceniem ścisłego zastosowania i wyjaśnieniem, że jako „etatowych“ należy rozumieć wyłącznie pracowników mianowanych. Pracownicy na próbnej służbie i djetarjusze mają być zwalniani na podstawie art. 46 bez prawa do odszkodowania.

Jednocześnie komunikuję Panom treść powołanego powyżej okólnego pisma Prezydjum Rady Ministrów z dnia 4 października 1919 r. № 11792 w sprawie wydawania zwolnionym funkcjonarjuszom państwowym zaświadczeń zwolnienia:

„Ogólnie obowiązującego wzoru dla zaświadczeń zwolnienia funkcjonarjuszów ze służby państwowej dotąd nie ustalono.

Warunki, pod którymi funkcjonarjusz państwowy będzie mógł być zwolniony ze służby państwowej na prośbę, a także powody, dla których władza będzie mogła zwolnić funkcjonarjusza bez prośby z jego strony, będą ustalone wyczerpująco w ustawie służbowej dla funkcjonarjuszów państwowych.

Zanim projekt ten stanie się ustawą, Prezydjum Rady Ministrów jest zdania, że dekret zwolnienia ze służby na podstawie obecnie obowiązujących Tymczasowych Przepisów Służbowych powinien być krótki, treściwy i wyrażać się mniejwięcej w tej formie:

Na prośbę z dnia (Na podstawie art. 41, 42, 44, 46 Tymcz. Przepisów Służb.) zwalniam Pana z dniem . . . . . . ze służby w . . . . i zarządzam wstrzymanie wypłaty Pańskiego uposażenia służbowego z końcem miesiąca . . . .

O ile funkcjonarjusz prosi o zaświadczenie co do jego zachowania się i wogóle kwalifikacji w czasie pełnienia służby państwowej oraz o zatwierdzenie czasu służby państwowej należałoby życzeniu temu zadość uczynić, zaświadczenie to jednak stylizować w formie krótkiej i treściwej zwłaszcza jeżeli funkcjonarjusz opuszcza służbę państwową, aby przejść do służby prywatnej.

Unikać natomiast należy rozwlekłej formy poświadczeń, używanych przez przedsiębiorstwa i instytucje prywatne, a także wyszczególniania i podnoszenia przymiotów osobistych."

Warszawa, dnia 11 stycznia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Szef Sekcji Ogólnej:
Raczyński

OKÓLNIK № 257

do PP. Wojewodów Warszawskiego, Łódzkiego, Lubelskiego, Kieleckiego i Białostockiego, Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów i Kierowników wszystkich podległych mi urzędów

w przedmiocie

podwyższenia mnożnika dodatku drożyźnianego od dn. 1 stycznia 1921 r.

Wskutek uchwały Rady Ministrów z dnia 11 stycznia 1921 r. mnożnik dodatku drożyźnianego podwyższony zostaje, począwszy od dnia 1 stycznia 1921 r. dla wszystkich funkcjonarjuszów państwowych w I-ej klasie miejscowości z 300 na 400, w II-ej klasie z 270 na 360, w III-ej klasie miejscowości z 240 na 320, w IV klasie z 210 na 280, a wreszcie w V-ej klasie ze 180 na 240.

Odnośne rozporządzenie Rady Ministrów ukaże się w najbliższym numerze Dziennika Ustaw.

Wobec tego, powołując się na okólnik Ministerstwa Skarbu w tej sprawie z dn. 14 b. m. № 753, polecam Panom bezzwłoczne zarządzenie wypłaty uzupełnienia dodatku drożyźnianego za miesiąc styczeń 1921 r, które stosownie do powyższej stopy mnożnika wynosić będzie $1/3$ kwot, przypadających z tytułu tegoż dodatku za miesiąc grudzień 1920 r.

W sprawie uzupełnienia djet obowiązuje od 1.I.1921 rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20.XII.1920 r. Dz. Ust. № 5 poz. 26.

Warszawa, dnia 17 stycznia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Raczyński*
(Szef Sekcji)

OKÓLNIK № 258

do pp. Szefów Sekcyj, Naczelników Wydziałów, Naczelnika Kancelarji Głównej, Kierowników podległych Ministerstwu urzędów i Przewodniczących Komisji Weryfikacyjnych przy Centralnym Zarządzie Ministerstwa, tudzież przy byłym Głównym Zarządzie Dóbr Państwowych (Sekcja Leśnictwa)

w przedmiocie

interpretacji postanowień art. 4 i 19 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych, względnie przyznawaniu dodatku za wysługę lat.

Ze względu na to, że ze strony wielu władz podniesiono wątpliwości co do sposobu interpretacji powyżej powołanych art. 4 i 19 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 65 poz. 429) — a mianowicie:

1) co do przyznawania dodatku za wysługę lat b. urzędnikom austrjackim,
2) co do zaliczenia lat służby wojskowej do wysługi lat i
3) co do przyznawania dodatku za wysługę lat etatowym urzędnikom w b. zaborze rosyjskim, którzy jednak roku służby etatowej nie mają, zakomunikowało Prezydjum Rady Ministrów pismami z dnia 1 listopada 1920 r. № 18643, względnie z dnia 17 listopada 1920 r. № 20582 następujące wyjaśnienia:

Do 1) „W sprawie przyznawania dodatku za wysługę lat b. urzędnikom austrjackim zaznaczam, że na obszarze b. Królestwa Kongresowego niema dotychczas urzędników stałych, wobec postanowień art. 24 Tymczasowych Przepisów Służbowych są tylko urzędnicy etatowi. Urzędnicy ci będą mogli otrzymać charakter urzędników stałych dopiero, albo wskutek upływu czasu w powyższym artykule ustalonego, albo też ewentualnie na podstawie przepisów ustawy o państwowej służbie cywilnej, o ileby ona inaczej kwestję tę uregulowała.

W myśl ustawy o uposażeniu z dnia 13 lipca Dz. Ust. 65 poz. 429 uposażenie, mające przysługiwać w przyszłości urzędnikom stałym, przyznano w czasie przejściowym na obszarze b. Królestwa Kongresowego wszystkim urzędnikom etatowym.

Byłym stałym urzędnikom austrjackim, którzy przeszli do służby we władzach i urzędach na obszarze b. Królestwa Kongresowego, należy przyznać dodatek za wysługę lat, bez względu na to, czy są urzędnikami etatowymi, pozaetatowymi o charakterze prowizorycznym, czy też na służbie próbnej. Etatowym na podstawie wyraźnego przepisu ustawy o uposażeniu, wszystkim innym dla tego, że dopóki nie uzyskali charakteru urzedników etatowych w b. Kongresówce, nie mogą utracić swego charakteru urzędników stałych w b. zaborze austrjackim, a ich służbę w b. Kongresówce należy traktować jako delegację.

Do 2) Do wysługi lat zalicza się wszelką służbę wojskową tak w państwach zaborczych, jak i służbę polską, o ile urzędnik nie spełniał jej równocześnie z państwową służbą cywilną, z wyjątkiem jedynie czasu odbywania normalnej powszechnej powinności wojskowej, której czas trwania normują ustawy wojskowe państw zaborczych, względnie tymczasowa ustawa z dnia 27 października 1918 r. (Dz. P. P. P. № 13 poz. 28). Wątpliwość pozostała tylko odnośnie do dobrowolnej służby wojskowej, co do której decyzję wstrzymuje się w myśl postanowień art. 19 cytowanej ustawy aż do wejścia w życie ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Jako służbę wojskową dobrowolną, a więc taką, której na razie tymczasowo, do wysługi lat zaliczyć nie można, rozumieć należy służbę wojskową urzędnika, względnie funkcjonarjusza państwowego, który dobrowolnie na pewien okres czasu wstępuje do służby wojskowej i w tym celu uzyskuje urlop od swej przełożonej władzy cywilnej (art. 9 ustawy z dnia 11 lipca 1919 r. normującej stosunki służbowe funkcjonarjuszów państwowych podczas pełnienia służby wojskowej (Dz. Praw № 59 19 poz. 357).

Wypadki takie co do służby w armji polskiej będą rzadkie wobec brzmienia rozporządzenia Rady Ministrów № 87 poz. 474 art. 9 ustawy 2 co do służby wojskowej w państwach zaborczych częstsze na np., gdy funkcjonarjusz cywilny, pozostający w rezerwie armji, nie będąc powołanym do odbywania ćwiczeń — ćwiczenia takie dobrowolnie odbywa, albo też, uzyskując z jakichkolwiek powodów urlop ze służby, wstępuje do armji dla pełnienia służby czynnej.

Z powyższego zatem przedstawienia rzeczy wynika, iż służba wojskowa certyfikatystów b. armji zaborczych, odbyta przed wstąpieniem, względnie przejściem do służby cywilnej w charakterze podoficerów zawodowych, zalicza się do wysługi lat — po potrąceniu lat służby obowiązkowej, spełnianej jako powszechna powinność państwowa.

Do 3) art. ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65) postanawia, iż przy wymiarze dodatku za wysługę lat czasu służby w rozumieniu ustawy o uposażeniu liczy się od dnia rzeczywistego objęcia służby w Państwie Polskiem, a nadto, że w czasie przejściowym komisje weryfikacyjne będą mogły zaliczyć urzędnikom i funkcjonarjuszom niższym do czasu wysługi pewną liczbę lat z poprzedniej służby państwowej, samorządowej lub pracy zawodowej.

Wobec treści powyższych postanowień art. 19 nie ulega kwestji, że w czasie przejściowym można przyznać i wypłacać dodatek za wysługę lat tym urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym etatowym, którzy wprawdzie nie mają pełnego roku służby w charakterze funkcjonarjusza etatowego, lecz którym bądź zaliczono poprzednią pracę zawodową lub służbę państwową (samorządową) do wysługi, bądź (wykazują) służbę próbną lub wogóle pozaetatową, którą odbyli przed przejściem na etat w takiej ilości, że czas ten łącznie z czasem służby etatowej wynosi conajmniej rok lub więcej.

Dodatek za wysługę lat należy się takim funkcjonarjuszom bez względu na to, czy byli etatowymi w chwili wejścia w życie ustawy o uposażeniu, czy też zostali mianowani etatowymi już po wejściu w życie tej ustawy.

Przepis art. 4 wymagający, by urzędnik przebył na służbie etatowej (stałej) conajmniej rok, zanim nabędzie prawa do pobierania dodatku za wysługę lat ma zastosowanie tylko do tych etatowych urzędników wzgl. funkcjonarjuszów państwowych, którym nie zaliczono zupełnie poprzedniej służby państwowej, samorządowej w państwach zaborczych lub pracy zawodowej, a którzy pozostają wogóle w służbie państwowej polskiej krócej, niż rok jeden“.

Powyższe udzielam Panom do wiadomości z poleceniem niezwłocznego zawiadomienia podwładnego personelu i ścisłego zastosowania przy przyznawaniu dodatku za wysługę lat.

Warszawa, dn. 20 stycznia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych *Jul. Poniatowski*

Dyrektor Departamentu Ogólnego: *Raczyński.*

OKÓLNIK № 259

do pp. Naczelnika Wydziału Osobowego, Naczelnika Wydziału Rachuby oraz Kierowników wszystkich podległych mi urzędów

w przedmiocie

zapomóg na opłatę szkolną dla dzieci urzędników i funkcjonarjuszów państwowych za I-sze półrocze roku szkolnego 1920/21.

Rada Ministrów w dn. 27.XI.1920 r. uchwaliła powiększenie kredytów zapomogowych, przewidzianych w preliminarzach poszczególnych Ministerstw, celem umożliwienia pokrycia w I półroczu r. szkolnego 1920/21 części, nie przenoszącej połowy wpisowego (czesnego), za dzieci niezamożnych pracowników państwowych oraz wojskowych (zawodowych), które z braku miejsc w szkołach państwowych pobierają naukę w prywatnych szkołach średnich ogólno-kształcących i zawodowych.

W wykonaniu tej uchwały Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu ustanowiło następujące zasady udzielania funkcjonarjuszom państwowym (zawodowym wojskowym) zapomóg na opłacenie wpisowego (czesnego) za dzieci, pobierające naukę w prywatnych szkołach średnich ogólnokształcących i zawodowych:

1) Funkcjonarjusze państwowi (zawodowi wojskowi), pragnący skorzystać z wyżej powołanej uchwały Rady Ministrów, winni składać w drodze służbowej do swych przełożonych władz asygnujących odpowiednie podania z załączeniem zaświadczenia Dyrekcji prywatnej średniej szkoły ogólnokształcącej, względnie zawodowej, do której ich dzieci uczęszczają, jakoteż oświadczenia, iż petent nie jest w możności pokryć z własnych dochodów wpisowego (czesnego) za dzieci.

2) W podaniu petent winien zaznaczyć, czy zarząd odnośnej szkoły prywatnej udzielił jego dziecku w I em półroczu 1920/21 r. szk. ulgi w opłacie wpisowego (czesnego) i w jakiej wysokości, jak również, czy dziecko korzysta z przeznaczonego na opłacenie wpisowego (czesnego) stypendjum, a jeżeli tak, to kto i w jakiej wysokości stypendjum to udzielił.

3) W zaświadczeniu szkolnem winna być wskazana klasa, do której dziecko funkcjonarjusza państwowego (zawodowego, wojskowego) uczęszcza w I-em półroczu r. szk. 1920/21, oraz zarówno wysokość wpisowego (czesnego), obowiązującego w tem półroczu w danej klasie, jak również kwota, do której wniesienia w I-em półroczu r. szk. 1920/21 petent się zobowiązał.

4) Na podstawie złożonego podania odnośna władza asygnująca rozstrzyga, czy i w jakiej wysokości petentowi zapomogę ze Skarbu Państwa udzielić należy. Przyznana zapomoga nie może być większa od połowy kwoty, do której zapłacenia petent zobowiązał się w I-em półroczu r. szk. 1920/21. Na dzieci, zwolnione przez zarząd szkoły prywatnej w całości od opłaty wpisowego (czesnego), przypadającego na I-sze półrocze r. szk. 1920/21, funkcjonarjusz państwowy (zawodowy wojskowy) zapomogi nie otrzymuje. Na dzieci, korzystające ze stypendjów, udzielonych im przez instytucje prywatne na opłatę wpisowego (czesnego), funkcjonarjusze państwowi (zawodowi, wojskowi) otrzymują zapomogę w wysokości najwyżej połowy tej kwoty, którą po potrąceniu otrzymanego stypendjum tytułem wpisowego (czesnego) uiścić mają. Zapomogi na cel powyższy, przyznane przez władze państwowe z funduszów państwowych, potrąca się w całości

od wysokości przyznać się mającej na zasadzie powołanej uchwały Rady Ministrów zapomogi.

5) W razie wątpliwości, czy dziecko pobiera naukę w prywatnej szkole średniej ogólnokształcącej, względnie zawodowej — z braku miejsc w szkołach państwowych, władza, powołana do rozstrzygania podania, może się odnieść do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego—odnośnie do b. zaboru rosyjskiego, do Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej, odnośnie do b. zaboru pruskiego względnie do Rady Szkolnej Krajowej, odnośnie do b. zaboru austrjackiego. Otrzymana w tej mierze opinja jest miarodajną.

6) Wydatek z tytułu przyznanej zapomogi asygnować należy z zarachowaniem na przyznany w bieżącym okresie budżetowym na zapomogi i remuneracje kredyt, który może być przekroczony o sumę zapomóg, wypłaconych na podstawie niniejszego zarządzenia.

Centralna Kasa Państwowa oraz Kasy Skarbowe otrzymają polecenie honorowania odnośnych asygnacyj władz resortowych, na których należy uwidocznić cenę z powołaniem się na niniejszy okólnik, bez otwierania kredytu w określonej z góry wysokości.

Podając powyższe do wiadomości i stosowania się wzamian okólników № 81 i 136 (Dz. Ust. M. R. i D. P. № 1 i 6 z r. 1920) polecam podległym mi urzędom asygnującym, aby nie później, jak 31 stycznia r. b. nadesłane zostały do Wydziału Osobowego wykazy zapomóg, udzielonych w pierwszem półroczu r. szk. 1920/21 z wymienieniem funkcjonarjuszów, którym zapomogi udzielono i imion dzieci, uczęszczających do szkół, ze wskazaniem samych szkół i klas, do których uczęszczają.

Warszawa, dnia 20 stycznia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Jul. Poniatowski.

OKÓLNIK № 260

do pp. Wojewodów Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego i Warszawskiego, pp. Inspektorów Okręgowych Ochrony Lasów oraz do Krajowego Inspektora Lasów we Lwowie

w przedmiocie

wyznaczania kontygentu drewna budulcowego dla celów odbudowy w lasach prywatnych.

W uznaniu ogromnej potrzeby jak najwydatniejszego współdziałania dla celów odbudowy kraju, czego sobie według wiadomości Ministerstwa niektóre jego organy dokładnie jeszcze nie uświadomiły, a także dla unieszkodliwienia działalności tych właścicieli majątków prywatnych, którzy w ten lub inny sposób wstrzymują prawidłowe gospodarstwo w swych lasach, zasłaniając się brakiem planów gospodarczych i unikając w ten sposób świadczenia na cele odbudowy ze szkodą dla tych celów i dla sąsiadów, — polecam raz jeszcze jak najszybsze wykończenie zarządzonych okólnikiem Ministerstwa z dn. 7 października 1920 r. № 216 prac przy określeniu kontygentów z lasów prywatnych. Aby ułatwić wywóz tych kontygentów przez

interesowanych i pociągnąć do świadczeń na odbudowę wszystkich obszarów leśnych, które świadczenia te wykonywać mogą i winny, — stanowię, co następuje:

1) W lasach prywatnych nieurządzonych, wolnych od służebności, miejsca wyrębu 10-cio letniego etatu winny być wyznaczane możliwie najbliżej miejsc odbudowy z drzewostanów rębnych lub bliskorębnych, o ile drzewostany te nadają się do wydatku drewna budulcowego na odbudowę.

2) W lasach prywatnych nieurządzonych, obciążonych służebnościami, przy określaniu kontygentu należy przedewszystkiem liczyć się z ilością lat, w ciągu których eksploatacja nie była w nich prowadzona. Zależnie od tego ma być oznaczoną w tych lasach ilość zrębów zaległych. Ilość ta nie może przenosić lat 5-ciu. Następnie miejsca wyrębu tak obliczonego etatu (1 — 5 ciu zrębów zaległych i 5-ciu zrębów kolejnych 1920/21—1924/25) wyznaczane być winny także możliwie najbliżej miejsc odbudowy z drzewostanów rębnych lub blizkorębnych z zastrzeżeniem, jak wyżej co do przydatności ich dla celów odbudowy.

3) W lasach prywatnych urządzonych, wolnych od służebności — przy wyznaczaniu wyrębu dziesięciolecia ze zrębów, zaległych bieżącego roku i lat przyszłych, w wypadkach gdy te zręby położone są daleko od miejsc odbudowy, wyrąb winien być przenoszony do drzewostanów bliższych, rębnych lub blizkorębnych z zastrzeżeniem, jak pod p. 1-ym.

4) W lasach prywatnych urządzonych; obciążonych służebnościami, przy określaniu kontygentu ze zrębów zaległych i 5-ciu zrębów kolejnych 1920/21 — 1924/25, w wypadkach, gdy zręby te położone są daleko od miejsc odbudowy, wyrąb winien być przeniesiony do miejsc bliższych tak samo, jak pod p. 3-im.

5) W lasach prywatnych, w których orzeczeniami właściwych urzędów O. L. wyrąb wstrzymany został jedynie do czasu sporządzenia lub nawet zatwierdzenia nowego planu gospodarczego, określenie kontygentu budulca i zajęcie go na rzecz K. R. D. winno być niezwłocznie wykonane.

Warszawa, dnia 13 stycznia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Poniatowski

Dyrektor Departamentu Leśnictwa:
J. Miklaszewski

OKÓLNIK № 261

do pp. Starostów w okręgach wołyńskim, poleskim i nowogródzkim

w przedmiocie

mianowania powiatowych referentów rolniczych.

Na podstawie § 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 27 listopada 1920 r. w przedmiocie zniesienia i likwidacji Tymczasowego Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych (Dz. Ust. Rz. P. № 115 z 1920 r. p. 782) Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych przystępuje obecnie do objęcia w swój zarząd administracji państwowej w zakresie rolnictwa, dóbr państwowych,

leśnictwa i służby weterynaryjnej, na obszarze okręgów wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego.

W celu wykonywania administracji państwowej w zakresie rolnictwa i dóbr państwowych i służby weterynaryjnej przydzieleni będą do powiatowych władz administracyjnych I-ej instancji (starostw) fachowi referenci rolniczy i lekarze weterynaryjni w ilości jednego i personel pomocniczy w ilości jednej siły kancelaryjnej dla każdego powiatu wspólnie z referatem weterynaryjnym. Nadto w razie, jeśliby prace około udzielania ludności pomocy rolnej wymagały większej ilości personelu, dodani być mogą do pomocy pracownicy nieetatowi lub djetarjusze.

Aż do czasu zorganizowania na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 18 listopada 1920 (Dz. Ust. Rz. P. № 115 z r. 1920 poz. 760) władz administracyjnych II instancji (okręgów) na tych obszarach mianowania referentów rolniczych i lekarzy weterynaryjnych dokonywać będzie Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, do którego należeć będzie również decyzja co do przyjmowania pracowników nieetatowych.

Z tych powodów zechcą pp. Starostowie przedłożyć Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych w jak najkrótszym czasie, a najpóźniej do dnia 15 lutego 1921 r., wykaz pracowników w zakresie administracji rolnictwa i dóbr państwowych i służby weterynaryjnej, zatrudnionych stale lub czasowo w każdem starostwie.

Wykaz ten obejmować winien:

1) nazwisko i imię,
2) rok i miejsce urodzenia, obywatelstwo i narodowość,
3) stanowisko służbowe i wysokość uposażenia,
4) datę i liczbę nominacji wraz ze wskazaniem władzy, która nominacji dokonała,
5) studja i egzaminy,
6) praktyka przed wstąpieniem do służby państwowej,
7) przebieg służby państwowej,
8) referencje i opinje władz przełożonych.

Wszelkie, dokonane dotychczasowo nominacje lub powołanie do służby obecnego personelu urzędniczego na stanowiska, co do których, jak wyżej Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zastrzegło sobie prawo nominacji, należy uważać za prowizoryczne, aż do przejęcia tego personelu na etat Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

W końcu zaznacza się, że przekroczenie ustanowionej wyżej normy personelu urzędniczego jest niedopuszczalne i że personel zbędny powinien być w najkrótszym czasie zwolniony, w którym to kierunku zechcą pp. Starostowie poczynić natychmiast odpowiednie zarządzenie.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Poniatowski

OKÓLNIK № 262

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Naczelnika Kancelarji Głównej, i Kierowników podległych Ministerstwu Urzędów

w przedmiocie

wynagrodzenia gońców młodszych i gońców starszych poniżej 18 roku życia.

Na zasadzie pisma Prezydjum Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1920 r. № 23 i w uzupełnieniu okólnika mego z dnia 18 października 1920 r. № 23—komunikuję Panom, że wobec podwyższenia mnożnika dodatku drożyźnianego—wysokość wynagrodzenia miesięcznego gońców została ustalona od dnia 1 grudnia b. r. następująco:

1) dla gońców młodszych od mk. 900 do mk. 1500.

2) dla gońców starszych, niżej 18 roku życia od mk. 1500 do mk. 1800.

Równocześnie zaznaczam, że charakter służby gońców, określony powyższym okólnikiem, jako pracowników kontraktowych, oraz sposób ich przyjmowania, zawierania umowy i wypłata wynagrodzenia z dołu pozostają niezmienione.

Winni przeto Panowie ze wszystkimi, zatrudnionymi obecnie młodszymi gońcami, względnie gońcami starszymi, poniżej 18 roku życia, spisać niezwłocznie nowe umowy służbowe na przepisanych formularzach i przedłożyć je Wydziałowi Osobowemu w 4 egzemplarzach dla każdego.

Przy oznaczeniu wynagrodzenia należy powodować się czasem zatrudnienia w Ministerstwie, użytecznością w służbie i stosunkami materjalnemi danego pracownika, jako maximum jednak należy przyjąć sumę mk. 1500 względnie 1800 mk. miesięcznie.

Warszawa, dnia 20 stycznia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Jul. Poniatowski

OKÓLNIK № 263

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Naczelnika Kancelarji Głównej i Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

dowodów ukończenia studjów wyższych.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 31 stycznia 1920 r. № 196 z dnia 21 października 1920 r. № 227 komunikuję Panom treść ogólnego pisma Prezydjum Rady Ministrów w powyższym przedmiocie:

„Skomplikowane warunki życiowe, istniejące na całym obszarze Rzeczypospolitej wskutek szalejącej od lat siedmiu z górą wojny, spowodowały, że wielu funkcjonarjuszów państwowych, którzy ukończyli studja wyższe, nie może złożyć dokumentalnych dowodów ukończenia tych studjów.

Specjalne trudności mają w tym kierunku funkcjonarjusze, pochodzący z b. zaboru rosyjskiego, gdyż dowody ich dołączono obowiązkowo do akt personalnych rozmaitych władz i instytucyj państwowych, społecznych i handlowych i t. p., wskutek czego właściciel dokumentów był pozbawiony możności dysponowania niemi, a o ile nie postarał się przypadkiem o duplikaty lub wierzytelne kopje, — nie posiada obecnie dowodów ukończenia szkół średnich i wyższych.

Wystaranie się w dzisiejszych warunkach o duplikaty dyplomów uniwersytetów, zwłaszcza rosyjskich, jest bardzo trudne.

Celem ułatwienia uzyskania dodatku za studja wyższe tym funkcjonarjuszom, którzy nie będąc na razie w możności złożenia bezpośrednich dowodów ukończenia studjów w jednej ze szkół wyższych, wyliczonych w załączniku № 4 do art. 12 rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r., złożą jednak inne urzędowe dokumenty lub zestawienia, z których niewątpliwie można będzie stwierdzić fakt ukończenia szkoły akademickiej i wydziału, w którym studja odbyto i uzyskano dyplomy ukończenia studjów, wyjaśniam po porozumieniu z p. Ministrem Skarbu i p. Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej, a w takich wypadkach przytoczone wyżej dokumenty mogą zastąpić dowody, wymagane w punkcie 2 art. 12 rozporządzenia z dnia 5 sierpnia 1920 r.

W zupełnie wyjątkowych wypadkach, np. w warunkach, w których urzędowe dokumenty lub zestawienia (wykazy stanu osobowego) listy stanu służby nie zawierają dat koniecznych (oznaczenia szkoły akademickiej, wydziału, czasu studjów, wzmianki, że otrzymany dyplom, stwierdzający ukończenie studjów uznać można za wystarczające poświadczenie conajmniej dwu wiarogodnych świadków, popierające wyżej przytoczone daty, analogicznie do poświadczeń poprzedniej służby państwowej lub pracy zawodowej dla komisji weryfikacyjnej stosownie do art. 7 rozp. Rady Ministrów z dn. 5 sierpnia 1920 r.

Dopuszczenie i uznanie powyższych dowodów za wystarczające zależy w każdym wypadku od osobnej oceny władzy, przyznającej dodatek za studja wyższe, nadto po nastaniu czasów normalnych będzie obowiązkiem urzędnika, który korzystał z powyższych ulg postarać się dodatkowo o wydobycie dowodów ukończenia studjów wyższych, przepisanych rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 5 sierpnia 1920 (Dz. U. R. P. № 77 poz. 521 — część druga — 11 art. 12 i załącznik 4 do tego artykułu) i przedłożyć je swej przełożonej władzy".

Co do poświadczenia autentyczności podpisów świadkow obowiązują postanowienia okólnika № 227, zaś do formowania protokułów zeznania świadków na rzecz funkcjonarjuszów Centralnego Zarządu Ministerstwa Rolnictwa i D. P., upoważniam urzędnika Wydziału Osobowego.

O treści tego zarządzenia polecam Panom zawiadomić podwładny personel urzędniczy.

Warszawa, dn. 29 stycznia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Raczyński*

OKÓLNIK № 264

do pp. Naczelnika Wydziału Osobowego, Naczelnika Wydziału Rachuby oraz Kierowników wszystkich podległych mi urzędów

w przedmiocie

interpretacji okólnika Ministerstwa Skarbu w sprawie udzielania zapomòg na opłatę szkolną za dzieci urzędników i funkcjonarjuszów państwowych.

W związku z okólnikiem z dnia 30 listopada 1920 r. № 71145/20 D. B. udzieliło Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 14 stycznia 1921 r. № 74504/20 Dep. Budż. następującego wyjaśnienia:

„W sprawie udzielania funkcjonarjuszom państwowym zapomóg na wpisy za dzieci, uczęszczające do prywatnych szkół średnich ogólno-kształcących i zawodowych, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż prawo ubiegania się o odnośne zapomogi mają jedynie ci funkcjonarjusze państwowi, którym na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. Dz. U. Rz. P. № 77 poz. 521 przysługuje prawo pobierania dodatku rodzinnego za dzieci, o których mowa w powołanym wyżej okólniku".

O powyższem komunikuję Panom w powołaniu się na mój okólnik z dnia 20 stycznia 1921 r. № 259 i polecam ściśle stosować się.

Warszawa, dnia 29 stycznia 1921 r.

W zastępstwie Ministra
Raczyński

RUCH SŁUŻBOWY.

Na zasadzie art. 2 p. a ustawy tymczasowej o organizacji władz administracyjnych II instancji zostali przez **Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianowani:**

starszy referent p. o. Naczelnika Jan Żurakowski — Naczelnikiem Departamentu Rolnictwa i Weterynarji w Urzędzie Wojewódzkim Białostockim od dn. 1 grudnia 1920 r.;

p. o. inżyniera meljoracyjnego Czesław Kąsinowski — inspektorem meljoracyjnym w Departamencie Rolnictwa i Weterynarji Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach od dnia 1 stycznia 1921 r.;

p. o. technika meljoracyjnego Stanisław Warakomski — starszym technikiem meljoracyjnym w Departamencie Rolnictwa i Weterynarji Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie od dn. 1 stycznia 1921 r.;

p. o. technika meljoracyjnego Ludomir Sikorski — starszym technikiem meljoracyjnym w Departamencie Rolnictwa i Weterynarji Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku od dn. 1 stycznia 1921 r.

Na zasadzie art. 6 rozporządzenia Rady Ministrów w przedmiocie utworzenia Instytutu Torfowego został przez **Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianowany:**

p. o. technika meljoracyjnego w Państwowym Urzędzie Meljoracyj Rolnych Mieczysław Gliszczyński — pomocnikiem referenta w Państwowym Instytucie Torfowym od dn. 1 stycznia 1921 r.

Na zasadzie art. 9 rozporządzenia Rady Ministrów w przedmiocie utworzenia Państwowego Urzędu Meljoracyj Rolnych zostali przez **Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianowani:**

p. o. inżyniera meljoracyjnego Brunon Nagiel — inżynierem meljoracyjnym w Wydziale Meljoracyj Rolnych od dn. 1 stycznia 1921 r.;
p. o. inżyniera meljoracyjnego Józef Gabański — inżynierem meljoracyjnym w Wydziale Meljoracyj rolnych od dn. 1 stycznia 1921 r.

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 12906

Cena mk. 32.